ри, че праха помага. И когато тя разбра, че мѫжъ ѝ спи по цѣла нощь непробуденъ, сама отиде при Павла да му се похвали.

— Заспива ли? — попита Павелъ.

— И спи до съмване, като закланъ.

— Ами тъй . . . Павелъ запита съ колебание да разбере не му ли вреди презъ деня.

— Нищо. Презъ деня сѫщъ караконджулъ. Само че се оплаква отъ глава.

Тия думи сепнаха Павла и той се загледа въ земята.

— Ще му давашъ все по малко. . . Да не би. . .

— Азъ съмъ дала дума и нѣма защо. . . Сега ми дай баремъ за три-четири пѫти, че да не се пръска. . . Знаешъ половината се пропилява. . .